

Súd: Krajský súd Žilina  
Spisová značka: 10Co/348/2013  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5912207128  
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 12. 2013  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová  
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5912207128.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení, predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Erika Vargu a Mgr. Františka Dulačku, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, jej menom Doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., advokát a konateľ, proti odporcovi: Slovenská republika, v jej mene koná Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné nám. 13, Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č. k. 7C/114/2012-62 zo dňa 26. apríla 2013, takto

### rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okresného súdu.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

### o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd v celom rozsahu zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal od odporcu povinnosti zaplatiť majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu spôsobenú mu nesprávnym úradným postupom exekučného súdu - Okresného súdu Ružomberok, spočívajúcim v nesplnení zákonnej povinnosti exekučného súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na túto zmenu.

Okresný súd vykonaným dokazovaním zistil, že dňa 20.10.2003 bol doručený súdnej exekútorke Mgr. Márie Krasňanovej, so sídlom Exekútorského úradu O. K., návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnému (dlžníkovi) P. G. pre vymoženie 14.300,- Sk s príslušenstvom, priznanej oprávnenému notárskou zápisnicou vydanou JUDr. Ondrejom Ďuriačom, notárom, so sídlom v O. zo dňa 18.06.2003, pod č. N 1077/2003, Nz 49619/2003. Žiadosť súdnej exekútorke JUDr. Márie Krasňanovej o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie okresnému súdu bola doručená dňa 31.10.2003 a následne exekučný súd dňa 04.11.2003 pod č. 5508009106 vydal poverenie pre exekútorke na vykonanie exekúcie. Dňa 22.11.2010 bol doručený okresnému súdu návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora. Podaním zo dňa 02.12.2010 súd vyzval exekútorke o vyjadrenie či si uplatňuje trovy exekúcie a o zaslanie exekučného spisu a fotokópiu osvedčenia o registrácii pre DPH. Predmetná súdna zásielka bola 15.12.2010 doručená súdnej exekútorke JUDr. Márie Krasňanovej a okresný súd obdržal vyjadrenie exekútorke k návrhu na zmenu súdneho exekútora dňa 05.01.2011. Okresný súd 18.01.2011 pod sp. zn. 7Er/16/2003-17 vydal uznesenie, ktorým vykonaním exekúcie v dotknutej exekučnej veci poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, Exekútorský úrad K..

Okresný súd nezistil, že by navrhovateľ vykonal úkony za účelom odstránenia ním tvrdených priedahov v konaní (t. j. či podal sťažnosť na zbytočné priedahy, či už predsedovi súdu, resp. ústavnú sťažnosť na Ústavný súd SR). Súdna exekútorke JUDr. Mária Krasňanová na výzvu okresného súdu doručila

svoje vyjadrenie k návrhu na zmenu exekútora k otázke priznania trov exekúcie 05.01.2011. Od tohto dňa pre súd začala plynúť 30-dňová lehota, ktorá uplynula 05.02.2011, avšak o zmene súdneho exekútora exekučný súd rozhodol svojim uznesením už 18.01.2011, čo je 13. deň lehoty. Okresný súd dodal zároveň, že zmena súdneho exekútora (kontinuita zachovaná bola) je podmienená tým, že do rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora mala poverenie pôvodná súdna exekútorka a tá vo vymáhaní pohľadávky pokračovať nemohla. Bolo potrebné vyžiadať exekučný spis od pôvodnej súdnej exekútorky.

V prerokováanej veci si navrhovateľ uplatňuje náhradu majetkovej škody vo výške 175,- Eur a nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 110,64 Eur, a to z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý podľa navrhovateľa nerozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora v exekučnom konaní v zákonom stanovenej lehote. Okresný súd pri právnom posúdení aplikoval ustanovenia Zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a zmene niektorých zákonov, konkrétne § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1/, § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2, § 19 ods. 1. V dôvodoch svojho rozhodnutia poukazuje na to, že súvisiace ustanovenia Zákona č. 514/2003 Z. z. nedefinujú pojem nesprávneho úradného postupu, nesprávnym úradným postupom je porušovanie povinností pri uskutočňovaní úkonov v konaní, najmä jeho nesprávne vykonanie alebo vykonanie bez plnenia zákonných podmienok. Nesprávnym úradným postupom je aj opomenutie urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. Aj nevydanie rozhodnutia je nesprávnym úradným postupom (súd cituje obsahové znenie § 9 ods. 1, 2 uvádzaného právneho predpisu).

V konkrétnej posudzovanej veci z vykonaného dokazovania súd má preukázané, že návrh navrhovateľa na zmenu súdneho exekútora bol súdu doručený 22.11.2010 v zmysle § 44 ods. 8 Exekučného poriadku. Exekučné konanie dotknutej veci sa začalo dňa 31.10.2003. Vzhľadom k uvedenému dátumu začatia exekučného konania je potrebné aplikovať ust. § 44 ods. 6 Zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení účinnom do 31.08.2005, podľa ktorého ak oprávnený požiada súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosti oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený a vec mu písomne postúpi. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Odmena pôvodného exekútora sa vypočíta tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Okresný súd vychádzajúc z právnej úpravy Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.08.2005 konštatoval, že táto právna úprava neustanovovala povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia tohto návrhu, k tomuto došlo až s účinnosťou od 01.09.2005. S poukazom na § 238 ods. 1 Exekučného poriadku konania začaté pred 01.09.2005 sa dokončia podľa práva platného do 31.08.2005, ak odsek 2 neustanovuje inak. Ustanovenie § 238 ods. 2 Zákona č. 233/1995 Z. z. taxatívne vymedzuje ustanovenia Exekučného poriadku, ktoré sa aplikujú aj na konania začaté pre 01.09.2005, avšak s výnimkou ust. § 44 ods. 7 Exekučného poriadku. Obdobne ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku v účinnom znení od 01.12.2006 sa nevzťahuje na konania, ktoré sa začali pred 01.12.2006, ako to vyplýva z ust. § 240 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku.

Na základe konštatovaného súd má za to, že exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti oprávneného o zmenu súdneho exekútora konal v predmetnej veci priebežne bez zbytočných prieťahov. Súd nemá za preukázaný nesprávny úradný postup (existenciu prieťahov v exekučnom konaní) ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, z uvedeného dôvodu potom návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol.

Námietku premlčania vznesenú odporcom voči uplatnenému nároku, okresný súd vyhodnotil za nedôvodnú. Vychádzal pri tejto úvahe z toho, že návrh navrhovateľa na zmenu súdneho exekútora bol súdu doručený 22.11.2010, uznesenie okresného súdu č. k. 7Er/16/2003-17 zo dňa 18.01.2011, ktorým žiadosti oprávneného na zmenu exekútora súd vyhovel, bolo doručené právnomu zástupcovi oprávneného 31.01.2011, týmto dňom sa navrhovateľ dozvedel o škode, vzniknutej mu tým, že súd nerozhodol o návrhu na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu. Návrh navrhovateľa na súd bol podaný 27.09.2011 teda včas a vznesená námietka premlčania je neopodstatnená.

O trovách konania okresný súd rozhodol tak, že odporcovi, ktorý bol vo veci úspešný, právo na ich náhradu nepriznal, keď tento si žiadne trový neuplatnil.

Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie navrhovateľ. Domáhal sa zrušenia rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie. Súdu vytýkal, že nebol pred vynesení rozsudku oboznámený s písomným vyjadrením odporcu k žalobe a toto mu bolo doručované až so samotným rozsudkom vo veci samej. Tento postup považuje za porušenie základného práva na kontradiktórny súdny proces, ako aj porušenie ustanovenia § 114 ods. 2 O.s.p., pričom zvýraznil, že odporca vzniesol námietku premlčania a na túto námietku on (odvolateľ) nemohol akýmkoľvek spôsobom reagovať. Namietal ďalej, že pred vynesení rozhodnutia nebol oboznámený ani s listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu nemal možnosť sa vyjadriť a navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Odvolateľ tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa odporca vôbec nevyjadril k podanej žalobe, mal súd umožniť mu (odvolateľovi) uplatňovať svoje stanoviská ku skutkovým aj právnym otázkam nastoleným samotným súdom. Keďže tak súd neurobil, a vo veci s konečnou platnosťou meritórne rozhodol, porušil jeho právo (odvolateľa) na kontradiktórny súdny proces. Pokiaľ vnútroštátny súd dospel (podľa odvolateľa na základe dokazovania, ktorého obsah, rozsah bez akéhokoľvek dôvodu určil sám) k záveru, že existuje okolnosť brániaca vydať pre navrhovateľa pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti informovať o tom účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadрили. Upozornil, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Odvolateľ poukázal ďalej na svoje podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné vo veci vylúčiť. V konaní pritom môže vylúčený sudca urobiť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti, že nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Zároveň je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práv, práva na spravodlivý, nestranný súd.

Odvolateľ súdu prvého stupňa vytýkal ďalej, že sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Je nepochybné, že ním (navrhovateľom) tvrdený nesprávny úradný postup bol v konaní jednoznačne preukázaný, súd bol bezdôvodne nečinný, spôsobil zbytočné prieťahy v konaní tým, že nerozhodol o návrhu navrhovateľa v zákonnej lehote. Nesprávny úradný postup exekučného súdu spočíva v niekoľkých skutočnostiach, nielen v jednej z nich, konajúci súd sa musí preto vysporiadať so všetkými vytýkanými zločkami nesprávneho úradného postupu. V napadnutom rozhodnutí tomu tak nie je, čo robí rozhodnutie nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov.

Odporca písomné vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľa nepredložil.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal účastník (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu danom v ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a aplikáciou ust. podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 214 ods. 2 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania a § 211 ods. 2 O.s.p., rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 O.s.p. pre vecnú správnosť.

Je náležitá východisková úvaha odvolateľa, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásadu kontradiktórnosti však nemožno chápať absolútne a vykladať ju izolovane, resp. formalisticky bez väzby s ostatnými zásadami/ustanoveniami procesného predpisu. Predovšetkým zásada kontradiktórnosti pojmovo predvída procesnú aktivitu účastníkov konania. Nadväzne aj v prípade procesnej pasivity účastníkov je súd povinný uskutočniť konanie a rozhodnúť. Ťažiskom realizácie procesných práv účastníkov súdneho konania je súdne pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne predvolaný a svojim postupom - bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní - sa o ne sám obral. V prípade svojej účasti na pojednávaní by sa navrhovateľ zúčastnil vykonania dokazovania, mohol by navrhovať jeho doplnenie,

resp. sa k vykonanému dokazovaniu vyjadriť, bol by poučený (§ 118 ods. 2 O.s.p.) o predbežnom právnom posúdení. V tejto súvislosti sú potom ďalšie tvrdenia i námietky navrhovateľa dotýkajúce sa odňatia práva konať pred súdom a porušenia zásady kontradiktórnosti bezvýznamné.

Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ na pojednávanie konané 26.04.2013 bol súdom prvého stupňa riadne predvolaný, jeho právny zástupca predvolanie na vytýčený termín pojednávania prevzal 18.04.2013 a prevzal nielen písomné predvolanie na termín pojednávania, ale aj písomné vyjadrenie odporcu k podanému návrhu na začatie konania. Písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 25.04.2013 (viď č. I. 49 spisu), navrhovateľ predložil návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu ako to označil (pre objektívne porušenie zásady neustrannosti súdu a sudcov). Okresný súd na uvedenú žiadosť navrhovateľa o zrušenie termínu pojednávania reagoval obratom a oznámil (na č. I. 54 spisu) navrhovateľovi, že jeho žiadosti o zrušenie nariadeného pojednávania vyhovieť nebude. Po týchto procesných postupoch okresný súd vec prejednal na pojednávaní dňa 26.04.2013. Z obsahu spisu pre krajský súd nevyplývalo, že by existoval dôležitý dôvod pre ktorý okresný súd by mal meritórne pojednávanie odročiť, resp. že by existoval dôvod pre ktorý by nemohol vec prejednať, navyše krajský súd poukazuje aj na procesný postup okresného súdu súladný s Občianskym súdnym poriadkom, keď navrhovateľovi bezodkladne oznámil neakceptáciu jeho žiadosti o zrušenie (odročenie pojednávania). Na tomto základe i krajský súd dospel k záveru, že okresný súd mohol vec meritórne prejednať v neprítomnosti účastníkov.

Písomne vyjadrenie odporcu bolo súdu prvého stupňa doručené 16.04.2013. Uvedené písomné vyjadrenie okresný súd doručoval navrhovateľovi dňa 18.04.2013. Navyše uvedené písomné vyjadrenie okresný súd v rámci dôkazného konania aj oboznamoval (táto skutočnosť vyplýva z obsahu zápisnice o pojednávaní na č. I. 59 - 60 spisu). Neobstojí preto odvolacia argumentácia navrhovateľa, že nebol pred vynesením rozsudku oboznámený s písomným vyjadrením odporcu k žalobe a toto mu bolo doručené až so samotným rozsudkom vo veci samej.

Neopodstatnenými sú tvrdenia odvolateľa, že súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania, resp. že z odôvodnenia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice o súdnom pojednávaní zo dňa 26.04.2013 je nepochybné, že dokazovanie bolo vykonané aj oboznámením sa s podstatným obsahom exekučného spisu sp. zn. 7Er/16/2003, ktorý dôkaz výslovne (č. I. 2 spisu), označením povinného a exekútora požadoval navrhovateľ. Z uvedeného vyplýva, že zásadný dôkaz na základe ktorého súd dospel k svojmu záveru je exekučný spis, ktorého pripojenia a oboznámenia žiadal samotný navrhovateľ. Súd teda rozhodol na základe skutkového stavu zisteného vykonaním dokazovania iniciovaného práve navrhovateľom. Úplne je zmatečná odvolacia argumentácia, že v danej veci bolo neprípustné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania „za stavu kedy sa odporca nevyjadril k podanej žalobe“. V súdnej veci je totiž nepochybné, že pojednávanie nariadené bolo a odporca sa k veci vyjadril.

Bezpredmetné je tvrdenie odvolateľa (odhliadnuc od okolnosti, že v súdnej veci žiadne negatívne rozhodnutie krajského súdu o námietke zaujatosti ako to udáva odvolateľ, neexistuje) o konaní vylúčeného sudcu, nakoľko v súdnej veci neboli zákonnou sudkyňou oznámené (§ 15 ods. 1 O.s.p.) skutočnosti, pre ktoré by bola vylúčená a navrhovateľ vylúčil podanie námietky zaujatosti zákonnej sudkyne zo svojej strany (viď podanie na č.I.19 spisu). Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že aktuálna aplikačná prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnostiach ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, teda dôvod pre jeho vylúčenie. Inými slovami (bližšie pozri najmä uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Nc54/2012, resp. 1Nc16/2012), osobitosť vzťahu sudcu k štátu umožňuje sudcovi konať a rozhodovať nezávisle a nezaujato vo všetkých veciach, teda aj vo veciach týkajúcich sa štátu, s ktorým tento vzťah po dobu výkonu sudcovskej funkcie mal, ako aj vo veciach týkajúcich sa súdu na ktorom aktuálne vykonáva svoju funkciu. V reakcii na poukaz odvolateľa na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave (o vylúčení všetkých sudcov príslušného okresného súdu - v predmetnej veci bez akejkoľvek závažnosti) krajský súd upriamuje pozornosť odvolateľa na rozhodovacia prax krajských súdov v Banskej Bystrici, Trenčíne, Košiciach, Bratislave, ktoré zhodne nevideli dôvod pre vylúčenie sudcu v okolnosti, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu na ktorom sudca vykonáva funkciu.

Vo väzbe na samotné meritórne posúdenie daného prípadu odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania a na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p). Z tohto aspektu je zjavné, že (nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní navrhovateľom na súdy) v odvolaní absentuje akákoľvek konkrétne úvaha/protiargumentácia vo vzťahu ku konkrétnym vecným dôvodom, ktorý okresný súd viedli k zamietnutiu návrhu. Odvolateľ sa obmedzil na všeobecné konštatovania (súd bol bezdôvodne nečinný, spôsobil tak zbytočné prietahy), ktoré sú v podstate len opakovaním žalobného návrhu bez relevantnej reakcie na nosné dôvody (t.j. konkrétne okolnosti daného prípadu), na ktorých okresný súd založil svoje zamietajúce rozhodnutie. Odvolací súd nemôže v sporovom/kontradiktórnom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu účastníka/odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmať rozhodnutia na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok.

Pokiaľ odvolateľ uvádza v odvolaní, že „v odôvodnení prezentované časové úseky (bez bližšej konkretizácie, o ktoré časové úseky sa má jednáť) nenasvedčujú“ konštatovaniu okresného súdu o dodržaní namietaných lehôt, okrem vyššie uvedeného záveru (že napadnuté rozhodnutie takéto konštatovanie neobsahuje) platí, že všetky časové údaje tak, ako ich uvádza prvostupňový súd, zodpovedajú skutkovému stavu a vyplývajú z pripojeného exekučného spisu. V plnej miere je nenáležitou odvolacia námietka namietajúca nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov. V napadnutom rozsudku okresný súd účastníkom dal relevantnú odpoveď pre všetky skutkovo i právne významné otázky, citoval právne predpisy, ktoré na danú vec aplikoval. Svoje právne závery primerane vysvetlil, dostatočne a presvedčivo objasnil z akých úvah vychádzal. Vyčerpávajúcim spôsobom zodpovedal na relevantné právne otázky súvisiace s uplatneným nárokom, pri výklade, aplikácii zákonných predpisov sa neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel a podstatu rozhodnutia, je preto ústavne konformné a spĺňa právo účastníkov na spravodlivé súdne konanie. Za porušenie základného práva zaručeného v článku 46 ods. 1 Ústavy SR v žiadnom prípade nemožno považovať to, že okresný súd neodôvodní svoje rozhodnutie podľa predstáv, resp. v súlade s názormi navrhovateľa.

V súvisiacom výroku o náhrade trov prvostupňového konania rozhodnutie okresného súdu vychádza zo správne aplikovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu pre vecnú správnosť v celom rozsahu potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodoval podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom (žiadnemu z nich) náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Navrhovateľ v konaní úspech nemal, bol by povinný nahradiť trovy konania úspešnej procesnej strane - odporcovi, odporca si však trovy konania neuplatnil.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.